

vil bestyre Kongerigets Finantsforvaltning med 1. Gefeider og 4. Mand. Jeg vil sige, at det i Virkeligheden ikke er noget saa særdeles godt Tilbud, han her har gjort; thi nu besørger den med — slet Intet. Der bliver ikke udnevnt en eneste Embedsmand mere for denne Dvergangs Styk, og der har ikke været udnevnt flere Embedsmænd, da denne Administration laa hos det særlige Indenrigsministerium. Uagtet det nu vilde være mig en herlig Følelse, at see det ærede Medlem med en Bogholder — saaledes var det nok, og ikke en Gefeider — og 4. Mand begive sig op i Cancellibygningen, navnlig fordi man saa ogsaa kunde haabe, at det ærede Medlem, der glæder sig over at være Bussmand beroppe, vilde faae dem til at arbejde Allesammen, saa troer jeg dog virkelig ikke, at det var Umagen værd at gjøre et saadant Experiment; thi det forekommer mig, at de Følger, der vilde flyde deraf, vare saa betænkkelige, at den — Afbesparelse, der vilde opstaa ved, at det ærede Medlem gratis overtog denne Forvaltning, maatte i høi Grad gjøre os bekymrede. Imidlertid er Sagen vel ikke saa farlig, som den ærede Rigsdagsmand har fremstillet den. Han begyndte jo rigtignok med at tale i meget høie Toner, han sagde, at han vilde foreslaae Finantsloven nægtet, han haabede, at Fleertallet vilde følge ham deri, og saa udmalede han for os et af de gribende Billeder, som han stedsveed at give med saa overordentlig stærke Farver. Han opløste, og opløste nok engang, og han skabte under sin Phantasies mægtige Indflydelse en saa omfattende Agitation, at Landet stod lige paa Grændsen af en Borgerkrig, og saa standsede han endelig igjen ved, at Beskjendtgjørelsen af 5te October 1861 maatte tages tilbage. Da Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Kjæmestad) havde oplæst sine Citater, blev den ærede Rigsdagsmand imidlertid paa engang ganske fredsommelig og sagde: „Vel, om jeg saa skal gaae ganske alene, saa vil jeg dog alligevel stille Forslaget, for at det idetmindste skal kunne siges, at der var een Mand i det danske Folkething, som løftede sin Stemme imod denne fordærvelige Ordning. Deri ligger det netop! Jeg holder mig overbevist om, at dersom den ærede Rigsdagsmand havde den mindste Udsigt til at drage Majori-

teten med sig til Nægtelsen af Finantsloven, saa, Løb. han det være; men jeg har en ligesaa bestemt Overbeviisning om, at naar det ærede Medlem kan være temmelig sikker paa at gaae alene, i det Høieste med een Mand i Følge, saa gjør han det.

Jeg for mit Vedkommende har ikke Noget derimod. Jeg vil kun forbyde mig imod, at der skalde være nogen særdeles stor Fare anrettet derved, at Regjeringen endelig efter lang Tids Forløb har udført det, som mange, mange Stemmer allerede i 1855 erklærede for at være det Simpleste og Naturligste, og jeg har paa den anden Side villet belyse nogle af de Udviklingsgange, igjennem hvilke den ærede Rigsdagsmand er kommen hen til det Synspunkt, som han nu indtager. Der var enkelte Punkter i den ærede Rigsdagsmands Foredrag, som jeg nok kunde have ønsket at gaae nærmere ind paa, men det vilde ikke — han brugte selv en lignende Vending; igaar — være rigtigt at hænge dem bag, paa Hovedspørgsmaalet, der er og bliver det store og vigtige. Der er navnlig een Dtring af den ærede Rigsdagsmand, som jeg her sigter til, men den vil jeg nok en anden Gang faae Leilighed til at besvare; thi den ærede Rigsdagsmand kommer saa jævnlig frem med den. Det er den Anskuelse, at Embedsmændene ere Noget, som Staten skal „underholde“, Mænd, der ere „henviste til at søge deres Subsistens af Staten;“ det er den Anskuelse, der er saa sikker paa at finde Gjenklang deels i, men navnlig udenfor denne Sal, at Samfundet bestaaer af tvende Halvdele, en lydende og en nydende, en nærende og en tærende, — den Opfattelse, i hvilken den ærede Rigsdagsmand, der selv hører til de Tærende og de Nydende, er en saa overordentlig varm Talsmand for de Ydende og Nærende.

Justitsministeren: Jeg skal ikke gaae dybt ind paa de Bemærkninger, som den ærede Rigsdagsmand, der nu havde Ordet, gjorde om det med Hensyn til Grundlovens § 78 Incorrekte i at lade Dommerfunctioner udføre ved Constituerede. Han syntes selv at erkjende, at det kunde være Omstændigheder, som vare saa paatrængende, at man var i den Nødvendighed at maatte gaae denne Vej, og Grunden